

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

nødvendigt, at vi siger den jævne befolkning den brutale sandhed. Man kan nemlig ikke forlange, at den umiddelbart skal kunne se, at der er noget alvorligt galt. Butikkerne er velforsynede, ingen ændring kan spores i andre menneskers daglige levevis o. s. v. Vort produktionsapparat arbejder med fuld udnyttelse, landbruget har haft gode høstår, der er høj beskæftigelse overalt. Kan man da forlange, at den jævne mand pludselig, fordi det står i aviserne — der står jo så meget, ræsonnerer han —, skal give sig til at ændre sin levevis.

Men vi, der ved, hvordan det står til, bliver nødt til at tage tyren ved hornene og erkende, at de forhold, hvorunder vi gennem en lang årrække har levet, med en jævnt stigende inflation og de politiske behageligheder, en sådan udvikling medfører for den regering, der sidder, kan ikke vedblive. Vi bliver nødt til at sige, at nu skal der vendes, selvom det er uvant, og selvom det gør ondt, ellers vil et ansvar overfor vore børn falde på os med en vægt, vi ikke kan bære.

Vi kan hævde, og hævde med rette, at det er bytteforholdet i vor udenrigshandel, der er galt, at vi i dag skal betale det dobbelte kvantum smør for de samme kul som for et år siden. Vi kan også håbe, at de forhandlinger, som den højtærede finansminister og den højtærede udenrigsminister indledte i London, kan rette lidt på forholdet; men desværre må vi erkende, at når de $\frac{3}{4}$ af prisniveauets stigning skyldes hjemlige faktorer, er det også her, den største indsats må gøres. Jeg beklager derfor, at man ikke nåede noget resultat ved de forligsforhandlinger, der fandt sted for en 14 dages tid siden. Forholdene har desværre ikke forbedret sig siden da, og jeg glæder mig over, at regeringen ikke vil lade tingene gå deres gang, men at den ved disse forslag har gjort et nyt forsøg på at nå et stykke af vejen til bekæmpelse af den skæbnesvangre udvikling.

Inden jeg går over til en omtale af de foreliggende lovforslag, vil jeg gerne i lighed med de foregående ærede talere tillade mig at give et rids af den almindelige politiske udvikling siden regeringsskiftet med særligt henblik på den økonomiske politik, således som den tegner sig for mig i dag.

Det er kun godt 4 måneder siden, den nuværende regering påtog sig det politiske og administrative ansvar for landets ledelse. Allerede nu ser man i oppositionspresen, at regeringen betegnes som ansvarsløs og uduelig. Jeg synes iøvrigt, at det er et ud-

tryk, man for ofte bruger om politiske modstandere, men det er der naturligvis intet at gøre ved. Jeg vil dog gerne have lov til at hævde, at den skarpe kritiker, og sådanne findes naturligvis indenfor oppositionspartierne, iøvrigt udfra ret forskellige forudsætninger, retfærdigvis må indrømme, at en så kort periode kun danner et ufuldstændigt grundlag for bedømmelse af regeringens indsats og resultater.

Regeringen tog umiddelbart efter sin tiltrædelse hurtigt fat på at udforme lovforslag, der sigtede på at begrænse den uheldige udvikling; men ministeriet har jo måttet friste en mindretalsregerings skæbne, intet lovforslag har kunnet gennemføres uden støtte af et eller flere af oppositionspartierne. Det er klart, at love til løsning af de problemer, der her er tale om, vinder i værdi, hvis de hviler på et virkelig bredt demokratisk flertal, og derfor er ansvaret for lovenes udformning ikke alene regeringens, men også rigsdagens. For den afgæede regering gjaldt, at der ikke kunne samles et flertal for den, men i en lang periode i det mindste heller ikke et flertal imod. I og for sig var der efter min opfattelse heller ikke noget flertal imod den, da den besluttede at demissionere. Den dagsorden, som var den direkte anledning, talte jo ikke om mistillid til regeringen, men udtrykte kun ønske om gennemførelse af en foranstaltning snarest muligt.

For den nuværende regering gælder måske, at den ej heller kan samle et flertal, men at der sikkert vil kunne danne sig et flertal imod den i denne sal; der er blot det at sige til det, at dette flertal måske nok på et eller andet tidspunkt kan blive enig om at vælge regeringen, og det er jo altid noget, men spørgsmålet er så, om man herefter kan blive enig om en politik, man kan samle et flertal om.

Jeg er som nævnt af den opfattelse, at det ikke i situationer som disse er uden afgørende betydning, at de beslutninger, der skal gennemføres på rigsdagen, har et stort flertal bag sig. Jeg har nok set i bladene, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har luftet tanken om, at alt ville blive bedre, hvis man gik over til valg i enkeltmandskredse og derigennem kunne skabe et fast flertal. Det er muligt, men hvis ikke dette flertal på rigsdagen repræsenterer et flertal af vælgerne — og en sådan situation kan jo meget let tænkes —, stiller jeg mig meget tvivlende overfor, om man i en vanskelig situation uden videre vil tage sagen til efterretning i et land, der er vant til den forholdstalsmæssige magtbalance, selvom man